

CARI COMPAGNI!

NOI, COMUNISTI DUE A MILIONI, SUEVICI, UCRAINI, CI rivolgiamo
a Voi e ad altri partiti socialisti nei paesi capitalistici.
Preghiamo che Voi facciate attenzione al nostro appello
che lo discuterete e lo stamparete nei Vostri giornali,
NELL'INTERESSI dell'INTERO MOVIMENTO COMUNISTA.

Inviamo il nostro appello a tutte le Comuniste Italiane

Con saluti fraterni!

ALCUNI COMUNISTI UCRAINI

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCE METHOD EXEMPTION 3B2B
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2007

ДО ВСІХ КОМУНІСТІВ НАРОДНО-ДЕМОКРАТИЧНИХ І КАПІТАЛІСТИЧНИХ
КРАЇН, ДО КЕРІВНИХ ОРГАНІВ КОМУНІСТИЧНИХ І РОБІТНИЧИХ
ПАРТІЙ СВІТУ

Ми, група комуністів України, звертаємось до вас із цим словом турботи про долю комуністичного і робітничого руху, про мир і про майбутнє націй, про долю свого українського народу. Ми вважаємо, що сучасний стан боротьби трудящих за соціальну і національну свободу вимагає відвертої та принципової розмови про теорію і практику комуністичного руху. Розуміння важ трудніть і складність такої дискусії, ми іншого шляху не бачимо.

Велика Лютнева соціалістична революція в Росії пройшла під гаслом марксизму, а суспільство, що народилося внаслідок її перемоги, стало першою формою практичного буття теорії комунізму. Трудящі світу привітали і підтримали новий лад, в ньому вони вбачали початок здійснення своїх ідеалів...

Зараз за плечима людства майже півстолітня історія нової соціальної системи. Радянський Союз, що стоїть на чолі цілого соціалістичного табору, проголосив остаточну перемогу соціалізму, і поступовий перехід до комунізму. Програма КПРС, прийнята XXII з'їздом партії, визначає двадцятирічний строк побудови основ комунізму. Ось-ось частина людства створить рай на землі... і це будемо ми ...

Така правда декларації. Та люди живуть не деклараціями. Реальне життя вказує, що теоретичні догми стали гальмом на шляху вільного поступу розуму і чину людського на благо особи, народу, нації і людства в цілому.

Ми працюємо доводили свою відданість ідеалам комунізму, ідеалам миру, демократії і свободи, ідеалам безкласового комуністичного суспільства. Але ми хочемо суспільства, де людину не гнітять ні влада капіталіста, ні свавілля білого, червоного чи ще якогось деспота, ні диктатура партії, ні нога завойовника і колонізатора, ні фетишем теоретичних догм і гасел.

Не будемо аналізувати теорію і практику попереднього періоду і теперішнього стану комуністичного руху: він має історичні успіхи вже завдяки притягальній силі наших ідей. Зараз нас тривожить перспектива цих ідей. Ми мусимо звернути увагу комуністів світу на правду життя в Радянському Союзі, який претендує на звання країни із найпрогресивнішим та найсправедливішим у світі суспільним ладом.

Ми виховуємося в душі казарменній дисципліні з її принципом: не виносити сміття з хати. Але світ уже знає, що в нашій хаті сміття. Нашим вождям в пориві звинувачень своїх попередників доводиться потроху відкривати правду. Ми задихаємося від неправди і фальші. Брежнєва пропаганда, рятуючи "лицарів на час", має зворотний бік: вона дискредитує в очах нових поколінь самі ідеали комунізму. Тому ми мусимо говорити всю правду.

В СРСР ліквідовано приватну власність на змоби виробництва і знищено експлуатацію одного класу іншим. Та чи може задовольнити нас доведена до абсурду централізація, економічний монархізм радянської державної машини, суб"ективізм якої руйнує господарство і не спроможний забезпечити суспільство навіть матеріально? Чи важлива бюрократична змія привілейованого, високооплачуваного партійного чиновництва не є експлуататором трудящих? Уряд хвалиться своїми ракетами і супутниками. Та чи рівнозначно це економічній силі і стабільності суспільства?

Будівництво комунізму не можливе без труднощів і помилок, але ми хотіли б говорити про них, як господарі, а не пошепки, ми воліли б самі розібратись в своїх труднощах і помилках, щоб пошукати успішних шляхів будівництва комунізму. Та в тому-то й справа, що в Радянському Союзі людина позбавлена елементарного права вільно називати факти, аналізувати їх і робити висновки. Громадянські свободи, проголошені конституцією, є тільки цинічною фразою. Тоталітарна система беззаконня тільки спекулює на передових ідеях. Вона грубо фальсифікує очевидні факти і придушує найменший прояв свободи особи, деморалізуючи людей.

Необхідно усвідомити, що намір убити об"єктивний процес прогресивного розвитку життя у наперед вироблені замкнуті групові людей догматичні схеми є не тільки не реальними, але й злочинними.

Було б марно справою выяснювати закордонному читачеві усі тонкощі внутрішньої політики тоталітарної держави, усю правду становища особи в щоденному житті радянського суспільства. Назвемо лише ті факти, характер яких очевидний.

Усьому світові відомі страхотливі злочини сталінського режиму. Гинули мільйони людей, розвалювалось господарство, підозри, доноси і наклепництво стали державною політкою і моральною нормою, а партія

кричала про моральне політичну єдність народу, про щасливе і заможне життя, про найвищу в світі демократію, про успішне будівництво ідеалу людей - комуністичного суспільства...

"Великий учитель людства" "Осиф Сталін помер. КПРС не знайшла нічого кращого, як виправдити принципи суспільного життя сталінського режиму, пояснивши велику трагедію мільйонів людей і цілих народів "перекрученням" і "порушенням соціалістичної законності однією особою, яка мала поганий характер". А культ особи буцім-то не є порушенням існуючої в СРСР системи. Він ніби-то був випадковістю, а не закономірністю. Але пригляньмося, що змінилося сьогодні в самому укладі життя?

Зараз не розстрілюють у масштабах сталінських часів, але за вільнодумство засилають під якимсь вигаданим приводом / у нас же немає політичних в'язнів і / у "неіснуючій" таборі.

Зараз перший секретар ЦК КПРС може, всупереч здоровому глуздові, ~~наказати~~ вимагати зобов'язувати всі республіки сіяти кукурудзу навіть там, де вона не росте. Як ~~визнав~~ визнав новий ЦК КПРС, усім була зрозуміла безглуздість поділу партії на міську і сільську частини. Але народ, як кричала радянська преса, "одноставно схвалив це мудре рішення".

Відомі зустрічі керівників партії в уряді із творчою інтелігенцією нагадали "полювання на відьом" сталінських часів. Чинівницькі, малокультурні виступи Микити Хрущова оголошувалися всебічною і глибокою програмою духовного життя країни. Партійні вожді та їхні численні підпісувачі в образі деморалізованих графоманів поблажливо нагадували "несвідомим": "ми вас не стріляємо, але ви мусите зрозуміти свої помилки і вірно служити народові"...

Зараз уже не пишуть, що "кібернетика - буржуазна наука, вигадана капіталістами для одурманення мас". Але хто у світі знає як адки, щоб у Радянському Союзі називалися факти, або висловлювалися ідеї, які суперечать сьогоднішній кон'юктурі? Сьогодні Сталін - геніальний вождь і великий продовувач справи Леніна, завтра - авантюрист і злочинець. Коли ж критика культу Сталіна почала поглиблюватись, коли люди захотіли розібратись в тому, що сталося, партія позадувала: мовляв, Сталін допустив серйозні помилки, але він був великим комуністом. А вже після зміщення Хрущова, створюється спеціальна цензурна комісія, що єдина може дозволити критику Сталіна. Учора Хрущов - вірний лєнінець, а сьогодні - освістаний актор. Знати правду дано лише одному "лєнінському ЦК", "колективна

мудрість" якого, як показує життя, втілена в особі першого секретаря.

Зараз не організують штучного голоду, як це було в 1933 році на Україні. Але коли робітники протестують проти підвищення цін і норм виробітку, що є результатом авантюри економічної політики держави, їх розстрілюють і давлять танками, як це було в травні передминулого року в місті Новочеркаську...

Ми не приймаємо всерйоз заяву, що в країні повністю відновлено соціалістичну законність і ленінські норми суспільного життя. У нас ніщо не впевнений, що знову не запрацює безжалісна/Москва слезам не верит'/ машина нищення людей і Гарантії немає і не може бути. Навпаки, факти свідчать, що різниці напоготові, ножі гостряться... Власне, машина духовного нищення людей продовжує весь час працювати: люди деморалізуються, нівелюються, русифікуються і втрачають віру в ідеали справедливості.

В той час, як лицемірно говориться про те, що диктатура пролетаріату себе висчерпала і на зміну їй прийшла звільнена народна держава, -насправді все посилюється диктатура ЦК, що виражає волю нового правлячого класу - партійної бюрократії.

За конституцією влада в країні належить Радам депутатів трудящих. За владу Рад йшли на смерть мільйони трудящих у роки революції. Але зараз у суспільному житті Ради не мають жодного значення. Навіть офіційна пропаганда забула про них і закликає весь час до дальшого " посилення керівної ролі партії". Куди ж далі посилювати?

Роль профспілок та інших масових організацій також зведена до збирання членських внесків та мобілізації трудящих на ті чи інші, затіяні вождями, "кампанії".

Централізована державна машина, на службу якій поставлений непомірно розбухлий чиновницько-бюрократичний апарат, знищує найменші ознаки самодіяльності мас.

Логічним результатом суспільно-політичного режиму в Радянському Союзі є національна політика КПРС.

Величезний пропагандистський апарат партії невтомно твердить про рівноправність і дружбу націй в Радянському Союзі, про повне і остаточне розв'язання в СРСР національного питання.

Насправді ж під маскою великих ідей інтернаціоналізму і братерства народів ведеться груба, нахабна своїми методами і розмірами русифікаторська, колонізаційна політика Москви. Російський великодержавний шовінізм розпалюється планомірно і ціле-

спрямовано, він поглинає великі матеріальні і духовні ресурси держави, він - хочемо заявити на весь світ - становить щораз більшу загрозу миру і безпеці народів, він стає справжнім прапором найбільшої в світі імперії.

Україна проголошується суверенною державою. Насправді ж вона, як і решта національних республік СРСР, перетворена на колоніальну адміністративно-територіальну область Російської імперії. Уряд УРСР немає права без згоди Москви вирішити самотійно найдрібнішого питання. Смішно, але факт: перший секретар ЦК КПУ Шелест не міг без дозволу Москви санкціонувати проект будівництва підземного вуличного переходу в Києві. Україна, як держава, позбавлена будь-якої матеріальної сили для захисту своїх національних інтересів: Величезна армія деморалізованого, привілейованого і у значній мірі денационалізованого партійного чиновництва зцілий опорою централістської політики Москви. А національно і громадянськи свідомій частині українців закрито рот.

Національного питання зовсім не торкнулося деяке пом'якшення суспільного життя в СРСР, що відбулося після XX-ого з'їзду КПРС. Економічний, політичний, культурний централізм залишився не замеченим. Мало того, коли внаслідок критики Сталіна дещо позвинулося національне життя республік, ЦК КПС у квітні 1963 року провів по республіках шість секретні наради, на яких сказано: на Україні, в Півбалтиці і на Кавказі зростає націоналізм; ми зараз не можемо віддатися до масових репресій, але ми готові для боротьби з націоналізмом зробити все...

Русифікаторський наступ йде розгорнутим фронтом. Так, на Україні в державних установах майже не живається для ведення справ українська мова. Русифікуються дитячі заклади, школи. Середні та вищі учбові заклади зрусифіковані майже повністю, за винятком хіба українських відділів філологічних факультетів. Україна, що дала світові Довженка, не має своєї національної кінематографії. Наукова література видається майже виключно російською мовою. Тиражі українських книг мізерні. Все робиться для того, щоб Україну звести до ролі провінції Москви.

КПРС йде на все, щоб послабити позиції України. Під благородним гаслом взаємодопомоги кадри українська інтелігенція, зокрема технічна, вивозяться за межі республік. На Україні постійно працюють пункти по переселенню українців на Північ, Далекий схід

Сибір і Середню Азію. В той же час на Україну масово переселяють росіян, навіть як рядових робітників. Особливо це стосується Західної України. Чому ж служить така політика: будівництву комунізму, чи зміцненню російського імперіялізму ?

Для росіян, що живуть на Україні існують театри, журнали, газети, величезна мережа шкіл. У Росії живе близько п'яти мільйонів українців. Але вони не мають нічого, навіть початкових національних шкіл.

Кращі культурні сили України, як правило, забираються до Москви. Наприклад, у Великому оперному театрі біля 50 процентів складу забрано з України. Великі матеріальні і духові ресурси національних республік поставлені на службу "загально-російській" культурі. Гастрольні поїздки за кордон, товариства радянсько-зарубіжної дружби Етп працюють на пропаганду російської культури.

Справжня історія України закрита для українського народу. Російська псевдонаука взяла на себе неблаговидне завдання реабілітувати загарбницьку, колонізаторську політику царизму, спадкоємцем якого є сьгоднішня диктатура. Все, що суперечить ідеї російського централізму оголошується "українським буржуазним націоналізмом", якого не можна вивчати, хіба, що папірцями.

У травні 1964 року сталася страшна подія: у Києві спалено республіканську державну публічну бібліотеку. Згоріла вся україністика, згріли невідомі духовні скарби українського народу. А преса навіть не повідомила про велику національну трагедію України. Агенти з КГБ "цієї держави в державі" поширювали безглузду провокаційну чутку, що бібліотеку підпалили українські буржуазні націоналісти.

Не зважаючи на нечувливі в історії методи і розміри асиміляційної політики Москви, український народ живе і бореться. Виключення із вузів студентів українців за "націоналізм" - постійне і звичне явище. Політичні арешти, адміністративні репресії є нормою в суспільному житті свідомого українства. Влітку 1963 року група українських юристів готувала по апіля до Верховної Ради в УРСР та в ООН про державно-правове становище України в межах СРСР. Групу викрито її учасників таємно розстріляно, усі матеріали знищено. В 1964 році в одному з сіл івано-франківської області викрито велику озброєну організацію селян... Там і тут по всій Україні когось обшуковують, депітують, викидають з роботи,

висплатять з міст, травлять, а то й арештовують.

Можна не брати на віру розраховані на експорт слова газети "Правда" про те, що "сепаратистські ідеї" на Україні марні і надумані. Ми знаємо, що доля українського народу в його власних руках. Але нам боляче думати, що через егоїстичну шовіністичну політику КПРС рано, чи пізно, проллється кров.

Така правда національного життя в Радянському Союзі. Про те КПРС фарисейськи заявляє, що вона може гордитися "результатами ленінської національної політики" партії.

Комунисти! Соціально-політична і національна політика КПРС - це не тільки наша внутрішня справа. Демагогічне гасло світової революції, як поквізує життя, стає прикриттям політичного авантюризму і новітнього російського імперіалізму.

КПРС веде взов шовіністичну політику під гаслом дружби, братерства і свободи народів. Схоластична теорія про те, що комунізм витворює один народ з однією культурою і мовою, поширюється всіма пропагандистськими каналами. Зрозуміло, що майбутньою мовою людства має бути нова російська. Майте на увазі: ця теорія торкається і народів поза межами СРСР, хоч покищо не дуже відчутно. В 50-их роках в СРСР навіть ходила версія про можливість вилучення до складу Радянського Союзу Польщі та Чехословаччини. Вас повинен насторожити той факт, що для казенно-бюрократичної частини російського громадянства ця ідея була самозрозумілою і ні трохи не дивною.

Комунисти! Нас, правду кажучи, дивує, що ви не бачите чи не хочете бачити справжнього стану життя в Радянському Союзі. Зі старанністю дипломатів ви вітаєте і прославляєте СРСР як зразок справедливого людського суспільства. Нам адається, що реальність справжніх успіхів комуністичного руху має бути дорожчою, за тимчасові політичні кон'юнктури. Тому ми глибоко вдячні П'єтро Тольятті та усім італійським комуністам за чесний голос праці і турботи про долю комуністичного руху.

Товариші комунисти! Друзі по ідеї. Ми воліли б розмовляти з Вами не ховаючи своїх облич, як рівні з рівними, але ж не маємо мінімальної гарантії недоторканості особи, навіть гарантії того, що нас судитимуть відкритим судом за такий "страшний злочин" / таким є, звісно, наш вчинок в уяві партійно-чиновницького апарату КПРС/. Єдине, що нас чекало б, це - розстріл в катівнях КГБ. Адаже ж в СРСР суд, як юридично незалежна

установа , а також ж фікцією, як свобода слова , як
прославлена радянська демократія взагалі.

Просимо опублікувати нашого листа
і обговорити його з позицій об'єктивної
праци, до якої мусимо прагнути ми всі.

Лист складений ініціативним комітетом
і в ним позначено подивного групу
українських комуністів.

КОМУНІСТИ УКРАЇНИ